

DIOGEN

pro kultura magazin pro culture magazine

„U zemlji mržnje najviše mrzi onoga ko ne umije da mrzi.“ Ivo Andrić

E-mail: editors@diogen.com

MI OBJEDINJUJEMO RAZLIČITOSTI...WE ARE UNIFYING DIVERSITIES

Горан Вучковић

КО ЈЕ ШТЕТОЧИНА

Пуна стара грана
Врабаца и врана.
Са праћком у руци
Тихо се привуци,

Напни чврсто гуму
Па у птичју шуму,
Удри к'о из шале
Штеточине мале.

“Хајд’, килави Цветко,
Ниси женски Петко,
Још немаш трофеја”-
Замери ми Цвеја.

Кренух у акцију
Наочиглед свију,
Каменом кроз грање
Преста цвркутање.

Паде врапчић јадни,
Зној ме проби хладни,
Због те глупе славе

Ево тужне јаве ...

Ништа сад не вреди,
Оста црна мрља,
Низ образ ми бледи
Суза се котрља.

НЕ КОРИРАТИ

ТРКА

Једног јутра рано,
Још док беше слана,
Спремала се трка,
Трка с препонама.

За старт такмичари
Морали се наћи:
Пужеви баштенски,
Пужеви голаћи ...

Стаза је дугачка,
Скоро метар цели,
Препреке су цвекла,
Першун и целери.

Заширинтали они
Стопалима снажно,
Дисциплину ову
Схватили су важно.

Али су још увек
На почетку стазе,
Милиметре своје
Темељито газе.

То из једног угла
Гледала корњача;
Па се чуди таквој
Најезди спораћа.

Колико ће трка
Још трајати сати?
Није знала рећи -
Нећеш веровати!

НА СЕВЕРНОМ ПОЛУ

У недоглед зима бела,
Мраз вечито влада,
Поларни се меда љути
Па му дрхти брада.

Досадно му сваког дана
Да среће пингвине,
Белог зеца, мирне фоке
И туљане фине.

Поларна га лија нађе
Која пошту скраја.
“Стигло ти је писмо – вели
Из топлога краја.”

„То ми рођак даљи пише;
Док зима не прође,
У госте ме он позива
Пролеће док дође.

Морам на пут, драга лијо -
То једино каза -
Да не гледам ја ирвасе
И дрхтим од мрза.”

На пут крену чила меца,
Ал’ кад на циљ стиже,
Опекла га страшна жега
Крзно да остриже.

У грмље се упекљао
Па никуд не може:
“Дај ми мало снаге сада,
Дај ми, мили Боже.

Да одавде ја изађем
Па ћу натраг дома,
Чистина је снежна боља
Од овога лома.

Хвала теби, драги рођо,
На позиву твоме,
Журим кући да се вратим -
Доме слатки доме.“

НЕ КОРИРАТИ

КРОВ НАД ГЛАВОМ

Две малене буве
Испале са Жуће,
Па никако више
Да стигну до куће.

„Ти си крива, драга -
Прва бува збори -
Ниси се држала“ -
Страшно је прекори.

А друга је теши:
„Дођи ми у крило,
Смислићемо нешто -
Било шта је било.“

Док се тако свиле
Да их стопли зрачак,
По смрзломе снегу
Прошетао мачак.

„Хајде, мила моја
Заскакући снажно,
Код њега можемо,
Зар је место важно?“

И скочише одмах,
Нису се мислиле,
У длаку се густу
Угодно сместиле.

Сад крај топле пећи
Мачак чува место,
Неуморно преде
И чешка се често ...

СНЕШКО БЕЛИЋ

После првог снега
Снешко се појави,
Са маленом шерпом
На великој глави.

Нос од шаргарепе
А тело од снега,
Па се деца дуго
Играју крај њега.

Кад зубато сунце
Почне да га зноји,
Само кратко време
Он усправно стоји.

А на томе месту
Где се злати бара,
У пролеће никне
Висибаба мала.

Такав живот живи
Тај наш Белић Снешко,
Нас радује лето,
А њему је тешко.

КИЈАВИЦА

Снашло ме је страшно стање:

Ватра, кашаљ и кијање.
Мама сад у мене зури,
Уз то још и нос ми цури.

Крај прозора ено Снешка
Невољи се мојој смешка,
Јер због снежне ја милине
Сада кљукам аспирина ...

Компот, шербет и чајеве
Туткају ми без најаве.
Ја одбијам све, к'о дете,
Ал' на боцку ме подсети ...

То ме смрзне као зима,
Никако ми то не штима.
Од игле ми нога клеца,
Срце ми је к'оу зеца ...

Кроз мисли ми стално лете
Све капсуле и таблете ...
Па, гутаћу, шта ко стави
Док се лепо не оздрави.

ДВЕ КОНЕ

Беше дошло време ручку,
Па две коне смеле
У врелу су шерпу пошле
Па се тамо среле.

„Куда идеш, драга коно -
Виљушка упита -
Није ово топла супа
Већ печена пита.

Џаба ћеш се измазати,
То ти није хвала,
Не може те окупати
Вода из бокала.“

„Ја се, драга, врло пазим -
Кашика поручи -
Није пита то у шерпи,
Бар нешто научи.

То је гулаш стара моја,
Без мене не може,
У њему се ти умажеш,
Сачувај ме Боже ...“

Док се оне тако грде,
Време ручку бежи,
Око стола поседали
Малени Кинези.

Са астала покупише
Другарице старе,
Опраше их и однеше
Натраг у ормаре.

Па штапиће врло вешто
Узели у руке
Да рижото једу тако
Слатко и без муке.

НЕ КОРИРАТИ

КАД ЗБОГ ЗУБА СВЕ ЈЕ ТРУБА

Напретек нам млаке воде,
Каладонта пуна туба,
Од слаткиша све незгоде
Скидајмо са својих зуба.

Каријес је срашна мука,
Па редовно зубе пери,
Од крушака и јабука
Осмех хоће да забели.

Сачувајмо ми очњаке,
Топло јело, хладно пиће,
Поквариће све умњаке,
Кутњаке и секутиће.

Зато, децо, опрез свима,
Рибај добро после јела,
Страшно прија тад зубима
Кад запршти четка бела.

МЕККОРРАТТ

ИСТОРИЈСКИ ДАН

Зачуло се школско звоно,
Историјски час се спрема
А ја муцам: ово – оно,
Дрхте руке и колена ...

Док ме Ритер свашта пита
И године неке тражи,
Једна мала „к’о кремпита“
Шаптањем се тад одважи.

Ја се тргох збуњен, тако,
Везем Рим и Старе Грке,
Питање ми свако – лако,
Док шапуће, нема фрке ...

Сад ме друга језа хвата:
Што ме она нежно гледа?
Тим очима к’од злата,
Па ми топло од погледа.

МЕККОРРАТТ

БУЦА И ДОРУЧАК

Ја бих радо мало млека,
Две-три кифле ил' ђеврека,
Бурек с месом или сиром,
Питу с вишњом ил' кромпиром.

Топли сендвич, пљескавицу,
И велику екстра пицу.
И пециво пуно џема,
Кришку с много еурокрема.

Може омлет и кајгана,
Уз то шунке, пармезана,
И пар виршли и кобаје,
Уз кувано неко јаје.

Грицнуо бих и сланину,
И паштету и сардину,
Шницлу, ђуфту и ђевапе,
Свеже воће и салате.

Путер, јогурт, мало меда,
И слаткише, све одреда ...
Јер стомаком мојим хара
Једна гладна пантљичара ...

ПР

ДИОГЕН про култура
<http://diogen.weebly.com>